

Zapatero, entronitzat però vigilat

El 36è congrés del PSOE va significar la consolidació definitiva del lideratge de Zapatero i el seu equip. Tanta va ser la pau i la concòrdia, si més no de portes enfora, que no es va sentir ni parlar dels clàssics corrents tot i que el líder socialista va haver de renunciar a algunes pretensions inicials. Els problemes de veritat els va donar el PSC, disposat a arribar fins al final per situar Montilla a l'executiva.

Si el 14-M va significar la fi de la travessa pel desert del socialisme espanyol, el congrés federal del PSOE havia de comportar la consolidació del model de partit que comparteixen Zapatero i Blanco —obsessionats a no tenir hipoteques internes— i del lideratge de l'actual president del Govern, objectiu, aquest sí, assolit completament.

Animat pel secretari d'organització, José Blanco, Zapatero volia fer una executiva a la seva mida. Partien de tres premisses que es van complir només a mitges: no hi volien barons territorials, tampoc ministres —per allò de la dedicació exclusiva—, i pretenien convertir l'òrgan executiu del PSOE en un nucli més reduït, que passés de 25 membres a "17 o 20". Així ho explicava Blanco des de feia temps i ho beneïa Zapatero només uns dies abans en converses informals.

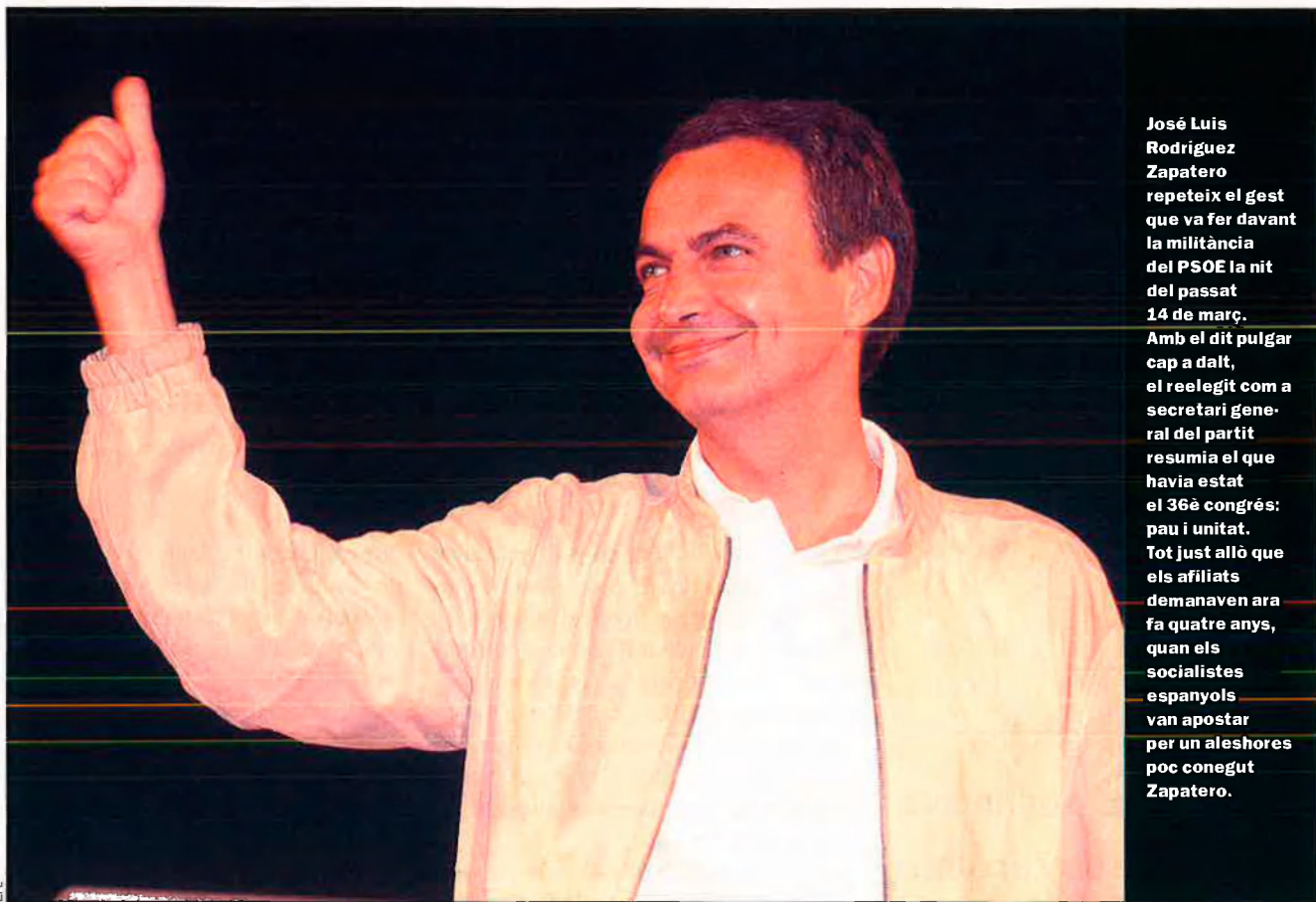
Fins ara les executives del PSOE conjugaven secretaries d'àrea amb dedicació quasi exclusiva amb vocalies ocupades pels dirigents territorials, que feien sentir així la seva veu al màxim òrgan de direcció. Per trencar aquesta dinàmica es va apostar per convertir el Consell Territorial en una mena de "Senat de les federacions". Tot i que aquest òrgan —format pels secretaris generals i presidents autonòmics— tenia fins ara un caràcter purament consultiu, amb els nous estatuts se li va donar un rol decisiu en la configuració del posicionament interterritorial del PSOE, se'l va dotar de la figura d'un coordinador (el basc Patxi López) i d'una periodicitat bimensual. Tot i això, no te-

nia caràcter vinculant, tal com pretenien les federacions més federalistes, convençudes que el factor d'"un territori, un vot" podria fer decantar la balança a favor seu (Catalunya, el País Basc, el País Valencià, Galícia, les Balears, l'Aragó, Astúries, Navarra... enfront de l'Espanya més centralista). Serà, però, l'executiva la que decideixi què li delega exactament.

Amb aquest panorama, la lluita del PSC per ser present a l'executiva i situar-hi el seu baró, José Montilla, estava més justificada que mai per preservar el caràcter diferenciat del socialisme català. Zapatero explicava el dimecres abans del conclave als passadissos del Congrés dels Diputats que Montilla s'hauria d'acomodar al Consell Territorial. Cal tenir en compte que l'actitud del PSC, un cop els barons s'havien conformat a quedar-se al Consell Territorial, va provocar malestars destacables, especialment patents al País Valencià, el País Basc i Astúries.

Finalment, però, es va cedir, i Montilla va ser present a la cúpula. L'acompanyaren Juan Carlos Rodríguez Ibarra, "a títol individual", i Manuel Chaves, que repetia com a president del partit.

L'altra cessió va arribar en el nombre de ministres. A banda de Montilla, també es va haver de consolar Jesús Caldera (ministre de Treball), mantenint-lo a la direcció —després de no poder ser vicepresident del Govern espanyol— i Juan Fernando López Aguilar (ministre de Justícia), que s'hi va incloure per la pressió dels canaris i per donar força a

José Luis Rodríguez Zapatero repeteix el gest que va fer davant la militància del PSOE la nit del passat 14 de març. Amb el dit pulgar cap a dalt, el reelegit com a secretari general del partit resumia el que havia estat el 36è congrés: pau i unitat. Tot just allò que els afiliats demanaven ara fa quatre anys, quan els socialistes espanyols van apostar per un aleshores poc conegut Zapatero.

ETE

El factor Ibarra

Qui havia de dir fa tan sols uns anys que Ibarra acabaria entrant a l'executiva i alleugerint les tensions entre el socialisme català i l'espanyol? Desactivat Alfonso Guerra des de fa anys —ara es dedica quasi exclusivament a presidir la Fundación Pablo Iglesias o, el que és el mateix, a preservar l'essència històrica del PSOE—, al congrés de l'any 2000 el baró extremeny va materialitzar el “no” dels guerristes a entrar a l'executiva, tot i que el suport a Zapatero de bona part d'aquest sector va ser vital per evitar el triomf de Bono. Aleshores va demanar la Vicesecretaria general, i el líder del PSOE la hi va negar. Tal és la lluna de mel que ara viu amb Zapatero que, en aquesta ocasió, es va conformar amb la vocalia que li van oferir. Però, a més, va tenir una visió històrica de la jugada i el dissabte al vespre va fer mans i mànigues per evitar l'autoexclusió del PSC de l'executiva del PSOE (havien amenaçat de consumir-la si Montilla era finalment vetat). “Més val dins que fora” deien els extrems, molt empenyats encara pel to desafiant d'alguns membres de la delegació del PSC, especialment del seu cap de files, Miquel Iceta. *F. C.*

la idea de la direcció del PSOE d'eleva-lo a la presidència de l'arxipèlag.

L'executiva no només no es va reduir, sinó que també va créixer, per compensar el malestar d'algunes federacions per l'entrada de Montilla. Així, el

PSPV va obtenir-hi 3 membres —dels 31 que la conformen—; el PSIB, 1; Andalusia, 7; l'Aragó, 2... I Zapatero i Blanco van col·locar-hi els seus caps de gabinet a Ferraz com a vocals: José Andrés Torres Mora i Óscar López.

Pel que fa a les ponències, es va optar per premiar les minories a l'organitzativa, de manera que així es van evitar les unanimitats contràries a Zapatero en els òrgans federals i les llistes dels territoris rebels —com per exemple Astúries, Madrid o Castella-la Manxa—, i es va limitar la reforma dels estatuts al que marca la Constitució.

A l'executiva també s'hi van incloure alguns personatges incòmodes, com ara l'andalús Alfonso Perales, que des de la secretaria de Relacions Institucionals i Política Autònoma intentarà fer ombra a l'estatutàriament reforçat Blanco. Abans del 14-M (vegeu EL TEMPS, núm. 1.029), Chaves el volia com a secretari d'organització —fent pagar a l'actual responsable l'afer de la Comunitat de Madrid—, però el bon resultat a les generals va fer inamovible de la seva cadira el número dos del partit.

Ferran Casas